

hvile, nemlig Lovene af 12. Januar 1858 og af 28. Marts 1868. Disse behøvede ikke med Nødvendighed at føre til de Resultater, der ere komne til Stede. Justitsministeren har efter disse Love en Bemyndigelse til at modsætte sig Bestemmelser i Vedtægterne, ikke alene saadanne, som han ikke finder forenelige med Lovene, men ogsaa saadanne, som han blot finder utilraadelige. Altsaa, han har en vidtgaende Myndighed til at gribe ind i den kommunale Sundhedsvedtægts Tilvebringelse. Hvis det fra Begyndelsen var blevet iagttaget, at der til de Fordringer, som stilles til en Sundhedsvedtægt i en Kommune, ogsaa skulde høre den, at Kød, behandlet og undersøgt efter samme Regler i en anden Kommune, skulde gaa afgiftsfrit ind i den første Kommune og uden ny Kontrol, vilde hele den Tilstand, der nu er kommen til Stede, være undgaaet. Det er ikke sket, og som Forholdene have udviklet sig, er det nødvendigt, for at On-det kan hæves, at Lovgivningsmagten træder til. Men Justitsministeren har altsaa denne Myndighed, og den Myndighed, Lovforslaget her gaar ud paa at tillægge ham, er i sit Væsen ganske ensartet med den, som de to nævnte Love allerede tillægge ham.

Lovforslaget gaar i korte Træk ud paa, at Kød, som er godkendt til Udførsel, dermed tillige skal være godkendt til Forhandling i Landet selv. Endvidere gaar det ud paa, at der af Justitsministeriet skal tilvejebringes Ensartethed — ved Ændringer i og Tillæg til Sundhedsvedtægterne, hvorover Kommunerne skulle høres — i Reglerne for Bedømmelsen af Kød, og at, efter at en ensartet Kontrol er tilvejebragt i alle Kommuner, der have Sundhedsvedtægter, skal det Kød, der er godkendt i den ene Kommune, være at tage for godt i den anden uden Efterkontrol og uden ny Afgifter.

Det store Tab, som lides ved den nuværende Tilstand, er et dobbelt. For det første tages der gentagne Gange Afgifter, men skønt dette i og for sig er en betydelig Byrde, er det dog den mindste Del af Tabet. Det største Tab lides ved den unyttige Transport af Kødet til Undersøgelsesstedet, Indpakningen, Udpakningen og Oplægningen til Kontrol, en Fremgangsmaade og en Tidsanvendelse, som i høj Grad virker forringende paa Kødet. Ved denne Behandling af Kødet og ved det Spild af Tid, som foregaar, lides der et endnu større Tab end det, der bevirkes ved den gentagne Afgift.

Det kan nu ikke være Hensigten med

Forhandlingen her i Dag at genoptage alt, hvad der under 1ste Behandling i forrige Samling blev anført til Støtte for Lovforslaget. Hvad der efter mit Syn, og jeg tror at turde sige ogsaa efter mine ærede Medforslagsstilleres Syn paa Sagen, nu skal gøres, er at genoptage Sagen der, hvor vi slap sidst. Og hvor slap vi sidst? Vi vare ved at faa et Samraad med den højtærede Justitsminister, under hvem Sagen sorterer, og den højtærede Landbrugsminister, hvem Sagen vedrører. Under første Behandling, altsaa inden Udvalget blev nedsat, blev det af den højtærede Justitsminister, som fandt, at Sagens Fremkomst var betimelig, udtalt, at der efter hans Opfattelse var 3 Veje, ad hvilke man kunde naa til en Ordning af denne Sag. Den ene var at indføre Statskontrol. Af Grunde, som den højtærede Minister skitserede, mente han dog, at Indførelsen af dette store og kostbare Apparat ikke var den rette Vej. Den anden Vej var den, som det her foreliggende Lovforslag angiver, nemlig at give Midler til med Bibeholdelsen af den kommunale Kødkontrol at faa en ensartet Bedømmelse og derved tillige faktisk een Bedømmelse over det hele Land. Om denne Vej bemærkede den højtærede Minister først, at der ingen som helst sanitær Fare var ved at godkende det Kød til Forhandling i Landet selv, som var blevet godkendt til Udførsel. Tillige erkendte han, at det var en retlinet og klar Ordning, som derved vilde blive tilvejebragt. Men han anførte derefter forskellige Indvendinger mod at følge denne Vej, og han nævnte saa som en tredje Vej, der kunde være Tale om at følge, den, at man lod det blive ved det bestaaende, men fratog Kommunerne Myndighed til at tage ny Afgift for Efterkontrol, naar kontrolleret Kød iudførtes til Forhandling i Kommunen. Den højtærede Minister erklærede saa, at det burde være Genstand for nærmere Forhandling, hvilken af disse tre Veje der maatte vise sig at være den praktikable.

Det var ved Slutningen af Forhandlingerne her i Tinget, at den højtærede Minister fremsatte denne Betragtning, og Udvalget, som straks derefter blev nedsat, tog de forskellige Veje, ad hvilke Sagen kunde tænkes ordnet, under Overvejelse. Efter disse Overvejelser kom Udvalget til det foreløbige Resultat, at man var enig med den højtærede Justitsminister i, at det store Apparat med en Statskontrol var utilraadeligt. Udvalget — jeg mener dermed Udvalgsflertallet — troede paa den